

JEAN E.
PENDZIWOL
In het licht van
de vuurtoren

Vertaling Karin de Haas

HarperCollins

© 2017 Jean E. Pendziwol
Oorspronkelijke titel: *The Lightkeeper's Daughter*
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: b'lj Barbara
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 2550 6
NUR 302
Eerste druk juli 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DEEL EEN

EINDE EN BEGIN

Arnie Richardson

De zwarte labrador wordt oud. Zijn poten, stijf van de artrose, zoeken hun weg langs het uitgesleten pad, stappen voorzichtig over boomwortels en dragen zijn stevige lijf tussen de stammen van de sparren en de populieren door. Hij houdt zijn grijze snuit dicht bij de grond om het geurspoor van zijn baas te kunnen volgen.

Het is een ochtendritueel, dat hen van de huisjes op Silver Islet door de bossen naar Middlebrun Bay voert – een ritueel dat ze al in ere houden sinds de labrador een pup met slungelige poten was. Zelfs toen, al die jaren geleden, was het haar van de man al wit, zijn ogen omringd door kraaienpootjes, zijn baard doorspikkeld met zilver. Nu bewegen ze zich allebei langzaam voort, man en hond, af en toe verkrampend door hun pijnlijke gewrichten, zorgvuldig hun weg kiezend over de ruwe ondergrond. Iedere ochtend wanneer ze vertrekken, in het eerste zachtoranje licht van de zonsopgang, begroeten ze elkaar in de tevreden wetenschap dat ze opnieuw een dag hebben om aan hun ritueel te kunnen wijden.

De man leunt op zijn wandelstok, gemaakt van knoestig dennenhout, gepolijst door de golven van Lake Superior en glanzend gelakt in zijn werkplaats. Hij heeft de stok niet echt nodig, niet tot het steile deel van het pad. Als ze dat deel hebben bereikt, verstevigt hij zijn greep en wordt het bos een wezenlijk deel van hem. Boven op een bergkam blijft hij staan. Hier komen twee paden samen, het pad dat ze hebben gevolgd en de veel bredere, meer bereisde route die deel uitmaakt van het officiële netwerk van wandelpaden van Sleeping Giant Provincial Park. Op dit moment is het natuurgebied in stilte gehuld.

Het is een mystieke plek, dit schiereiland, dat uitloopt in Lake Superior; puntige, rotsachtige kliffen en verweerde bergkammen, door de wind en de regen en de tijd uitgesleten tot de vorm van een reus die in ijzig grijs water ligt te sluimeren. De legendes spreken van een god van de Ojibwe-indianen, Nanabijou, die zijn indrukwekkende gedaante te rusten heeft gelegd bij de ingang van Thunder Bay, in steen is veranderd en voor eeuwig een grote voorraad zilver bewaakt. Het verhaal mag dan een mythe zijn, het zilver is echt. Om de rijkdommen te derven, zijn er diepe mijnschachten gebouwd die tot ver onder het wateroppervlak van Lake Superior lopen, waar de aderen van erts jarenlang werden ontgonnen onder de voortdurende dreiging van het opdringende water. Dankzij de mijn is het dorp gebouwd, eigenlijk meer een gehucht – een verzameling van houten huisjes, een smid en een winkel, die allemaal werden verlaten toen het meer de strijd won en het zilver in een ijzig graf begroef. Na een paar jaar kwamen de seizoensbewoners. Ze stoffen de vloeren en de tafels af, laptten de ramen, timmerden de losse planken op hun plek, en Silver Islet kwam weer tot leven, al was het alleen tijdens de zomers. Al generaties lang brengt de familie van de man de zomervakantie in een van deze huisjes door. Als het weer het toelaat,

verblijven ze er ook in de wintermaanden een paar dagen of zelfs een paar weken. De man bewandelt dit pad al sinds zijn jeugd.

Man en hond beginnen aan hun afdaling naar de oever. De staart van de hond beschrijft halve cirkels in de lucht en de wandelstok van de man stamppt afwisselend op vochtige aarde en harde rots terwijl ze het pad volgen naar de baai. Lake Superior begint zich te roeren, de mist afschuddend die zich 's nachts als een sluier over het water heeft gedrapeerd. De misthoorns van de vuurtorens van Trowbridge en Porphyry, die nu zwijgen, hebben in de uren voor zonsopgang onzichtbare vaartuigen gewaarschuwd die voorzichtig Thunder Bay overstaken, langs de Cape aan de voet van de Sleeping Giant, in de richting van Isle Royale naar de vaarroutes van Lake Superior. Nu verjagen de opkomende zon en de aanwakkerende wind echter de laatste flarden mist, en het waarschuwend geluid van de hoorns heeft plaatsgemaakt voor de serenades van zangvogels.

De waarschuwing zou echter toepasselijker zijn geweest voor het wandelende stel.

De hond gaat sneller lopen nu hij de nabijheid van het meer voelt. Hoewel zijn botten moe zijn en zijn zicht verslechterd, blijft hij een labrador, en het water lokt hem. Hij passeert de man en rent het strand van Middlebrun Bay op, waar hij een stok uit de troep vist die tijdens een recente storm door de golven op de oever is gesmeten. Met de stok in zijn bek draaft hij langs het water, sporen achterlatend in het zand die meteen weer door het meer worden uitgewist.

De man bevindt zich niet ver achter hem, maar wel zó ver dat de hond haar heeft ontdekt voordat zijn eigenaar zijn eerste voetafdruk in het zand heeft achtergelaten. Hoewel de labrador slecht ziet, voelt hij haar aanwezigheid en kan hij haar silhouet onderscheiden wanneer ze opdoemt tussen de rotsen en de bomen en het strand en de golven. Blaffend staat hij in het water, zonder nog

aandacht te besteden aan de stok die hij uit zijn bek heeft laten vallen.

Ze is ongeveer acht meter lang, met een houten boeg die aan bakboordzijde is versplinterd en een giek die heen en weer zwaait terwijl het meer onder de boot op en neer deint. Bij elke ademhaling van het water wordt ze opgetild van de rotsige bodem en vervolgens weer neergekwakt. Het grote zeil is nog gehesen, maar de flarden klapperen in de wind. Ze hangt scheef en ze heeft gaten in haar ruim, zodat het meer door haar heen stroomt. De man hoeft de naam niet te zien die op de boeg is geschilderd; hij weet dat er in schuine letters Wind Dancer staat.

Het zand zuigt aan zijn voeten terwijl hij zich naar de boot haast, zijn voetafdrukken afgewisseld door de ronde gaatjes die zijn wandelstok achterlaat, zodat zijn spoor eruitziet als een in morsecode geschreven boodschap. De baai is ondiep, maar het andere uiteinde is begrensd door rotsen, en dat is de plek waar het vaartuig ligt. Hij let nauwelijks op het geblaf van de hond en roept in plaats daarvan naar de mensen die zich wellicht nog aan boord bevinden. Strompelend bereikt hij de plek waar de boot ligt en plenst het ijskoude water in. De kou dreigt zijn benen te verlammen, maar hij negeert het en vervolgt zijn weg over de rotsen, het gapende gat tussen de boot en de oever vermijgend. Daarna hijst hij zich met moeite omhoog naar de stuurhut en blijft daar rillend staan.

Hij is nog nooit aan boord van de Wind Dancer geweest, maar toch dreigt hij te verdrinken in een vloedgolf van herinneringen, die hem overspoelt terwijl zijn blik van het gebroken roer naar de geknapte val glijdt. Hij herinnert zich het fort dat ze als jongens van drijfhout hadden gebouwd en de ruk aan zijn hengel toen ze voor het eerst met het kleine zeilbootje de Sweet Pea op Walker's Channel waren gaan vissen. Hij proeft het bier dat ze uit een picknickmand had-

den gestolen en dat ze deelden op het zwarte vulkanische strand aan de andere kant van Porphyry Island. Hij hoort de gefluisterde namen, Elizabeth en Emily.

‘Verdomme, Charlie!’ zegt hij hardop, terwijl hij omhoogkijkt naar de mast en het gescheurde zeil, naar het silhouet van twee zee-meeuwen die hoog langs de hemel scheren. ‘Wat heb je in vredesnaam gedaan?’

Het is zestig jaar geleden dat ze elkaar voor het laatst spraken, zestig jaar geleden dat Porphyry Island in vlammen opging. Hij heeft de Wind Dancer vaak gezien, verhalen gehoord over haar kapitein, over Elizabeth. Emily. Maar hij en Charlie spraken niet met elkaar. Dat zou, hoe goedbedoeld ook, hun medeplichtigheid hebben benadrukt en het vuur van spijt hebben opgestookt. Het heeft hem al die tijd achtervolgd. Er is geen dag voorbijgegaan waarop hij niet aan hen heeft gedacht. Niet één.

De oude man grijpt een kikker vast om zijn evenwicht te bewaren en tuurt door het raampje van de kajuittrap naar beneden. Een stoelkussen en een honkbalpetje drijven op het water waarmee de kajuit is volgelopen. Op de kaartentafel ligt een stapel boeken. Het verschoten zeildoek waarin de boeken waren gewikkeld, is losgeraakt, en er naast ligt een rommelig hoopje touw.

Hij gaat op de plek van de stuurman zitten. De labrador is opgehouden met blaffen. Alleen de vogels onderbreken zijn gedachten, en de zachte fluistering van de wind en het meer en het klagende gekraak van de boot. Charlie Livingstone is niet aan boord.

Er is geen leven op de Wind Dancer, afgezien van de flakkerende gloed van een petroleumlantaarn, die als een baken aan de giek is vastgebonden en zwak maar uitdagend brandt.

Morgan

Fuck, wat een tijdsverspilling. Een stelletje heilige boontjes die in een kringetje stomme plannen zitten te bedenken. We verkennen... Hoe noemden ze het ook weer? 'Heilzame rehabilitatieprocessen.' Ze kunnen zeggen dat ze het hebben geprobeerd, dat ze hulp en medeleven hebben geboden aan een of andere kansarme ziel – kijk eens hoe briljant en progressief we zijn. Lekker veilig in hun piepkleine wereldje met hun perfecte, beleefde kinderen, die nooit spijbelen en altijd hun huiswerk maken, die actievoeren om junkfood uit de kantine te verbannen en een eind te maken aan de hongersnood in Afrika, en die lid zijn van het basketbalteam en op zaterdagavond nooit high thuiskomen. En ze kloppen zichzelf op hun schouders en zeggen: kijk eens wat een goede ouders wij zijn. Kijk eens wat een goede burgers wij zijn. Ze moesten eens weten.

Laat ze een piepklein pleistertje op een gapende wond plakken, laat ze me het juiste pad wijzen. Ik zal mijn excuses aanbieden en net

doen alsof ik hun medeleven accepteer. Eigenlijk was het niet mijn schuld. Het systeem liet me in de steek.

Allemaal verdomde tijdsverspilling.

Ze doorzochten mijn rugzak. Ik had dat ding weg moeten gooien voor ik naar de McDonald's ging. Of in elk geval de verfspuitbussen. Hier kon ik me echt niet uit kletsen. Nee, agent. Ik was niet eens in de buurt van het Boreal Retirement Home. Nee, meneer. Ik had niets met die graffiti te maken. Die spuitbussen zijn niet van mij. Ik bewaarde ze alleen voor een vriend. Welke vriend? O, eh... Hij is hier niet.

Klootzakken. Niemand nam het voor me op. Niet eentje. Ze sloegen allemaal hun blik neer en zogen aan de rietjes van hun cola light, met dezelfde neerbuigende uitdrukking op hun gezicht als hun ouders. Dat arme kind. Kun je het haar eigenlijk wel kwalijk nemen?

Ja dus.

Toen we naar huis reden, zag ik dat Laurie nijdig was. Ze draaide de hele 'ik ben in je teleurgesteld'-preek af, en ik rolde met mijn ogen. Ik was iets meer dan een jaar geleden bij haar en Bill in huis geplaatst, en hoewel ze doen alsof ze om me geven, heb ik geen zin om er moeite in te steken. Ze zijn mijn ouders niet en ik ga ook niet doen alsof dat wel zo is. Ik blijf er toch niet lang. Ik ben het zoveelste pleegkind in een stroom van pleegkinderen die een poosje bij hen in huis wonen en dan weer vertrekken.

De bus komt met een schok voor een groot laag gebouw tot stilstand en zet me af voor het Boreal Retirement Home, waarna hij puffend verder rijdt. Ik sta in mijn eentje langs de stille, met bomen omzoomde straat, terwijl de koude wind in mijn huid bijt. Hier en daar dwarrelen hoopjes gevallen bladeren langs de stoeprand. Ik volg ze over de stoep naar de ingang van het bejaardenhuis.

Man, wat heb ik een schurftkel aan de herfst.

De deur zit op slot en ik ruk er een paar keer aan. Dan pas zie ik de intercom. Natuurlijk zit de deur op slot. Het stikt hier van de rijke oude mensen, van die types die zich de privéverpleegsters en de chef-koks en de toplocatie langs de rivier kunnen veroorloven. Alsof het ze een bal kan schelen. Waarschijnlijk weten ze niet eens meer wat ze bij het ontbijt hebben gegeten. Ik druk op de zoemer en een kraken-de stem klinkt door de speaker van de intercom. Ik versta er geen ruk van, maar ik neem aan dat ze naar mijn naam vragen.

‘Ik ben Morgan. Morgan Fletcher.’

Na een lange stilte zoemt de deur en klikt het slot open.

Ik loop naar het kantoortje en blijf staan om op de openstaande deur te kloppen. Achter het bureau zit een vrouw van middelbare leeftijd de inhoud van een map te bestuderen.

‘Ga zitten, Morgan,’ zegt ze zonder op te kijken.

Dus ik ga op de rand van een van de stoelen zitten en wacht af. Half verborgen tussen de stapels papier op het bureau staat een bordje met het opschrift ANNE CAMPBELL, GEDIPLOMEERD VERPLEEGKUNDIGE, DIRECTEUR. Ik neem aan dat zij degene is die gaat toezien op mijn ‘heilzame rehabilitatieproces’.

‘Juist,’ zegt Ms. Campbell met een zucht. ‘Dus jij bent Morgan Fletcher.’ Ze zet haar bril af en legt hem op het bureau. ‘Eens kijken.’

Ik weet wat ze ziet. Ze ziet wat ze wil zien. Ze ziet mijn steile, zwartgeverfde haar. Ze ziet het donkere oogpotlood rond mijn grijze ogen, mijn strakke spijkerbroek, mijn hoge zwarte laarzen en de rij zilveren knopjes in mijn oren. Ze ziet mijn bleke gezicht, dat ik nog bleker heb gemaakt, en mijn felrode lippen. Ze ziet niet dat ik misschien een klein beetje bang ben. Dat laat ik haar niet zien.

Ik zak onderuit in de stoel en sla mijn enkels over elkaar. Dus zo staat het ervoor. Prima.

Ms. Campbell kijkt in de map. ‘Dus je hebt een taakstraf, Morgan?’

Hier staat dat je ermee hebt ingestemd om de graffiti schoon te maken en te helpen met onderhoudswerk onder leiding van onze klusjesman.' Ze kijkt me weer aan. 'De komende vier weken kom je hier elke dinsdag en donderdag meteen na school naartoe.'

'Yep.' Ik tik met de punt van mijn schoen tegen de voorkant van het bureau en bestudeer mijn vingernagels. Net als mijn lippen zijn ze roodgeverfd. Bloedrood.

'Juist,' zegt ze. Alweer. Ze zwijgt even, en ik zie dat ze me probeert te peilen. Ik weet wat er in die map staat. Ik zit niet op haar oordeel te wachten. Erger: ik zit niet op haar medelijden te wachten. Ik richt mijn blik op de graslelie die boven op de dossierkast staat. Met een zucht vervolgt ze: 'Goed, dan zal ik je maar aan Marty voorstellen.' Ze legt de map met mijn dossier op haar bureau en komt overeind.

Ik heb geen keus, dus ik volg haar de gang in.

Marty is oud, maar niet zoals de mensen die hier wonen. Hij doet me denken aan een baardloze kerstman, inclusief de dikke buik en de rode bretels. Zijn wenkbrauwen lijken een eigen leven te leiden. De sneeuwwitte, borstelige haren staan werkelijk alle kanten op. Ze compenseren het gebrek aan haar op de rest van zijn hoofd, dat glanzend kaal is, met een pluizige rand haar die van oor tot oor loopt. Zijn ogen vallen het meest op: ze zijn doordringend blauw, de kleur van de hemel op een koude winterdag.

Marty zit achter zijn bureau, een oude kaarttafel die tegen de muur van een goedgevulde voorraadkamer staat geschoven. Op de tafel ligt een stapel kranten en een boek met een schilderij van dansers op de kaft. Ik herken de kunstenaar: Degas. Hij is een van mijn lievelingsschilders. In ons oude, stukgebladerde boek stonden schilderijen van alle impressionisten, maar ik vond die van Degas het mooist. Marty gebruikt de pagina's waarschijnlijk om verfkwasten af te vegen.

‘Dit is Morgan,’ zegt Ms. Campbell.

Marty staat op, verschuift zijn bretels en kijkt me met die ijsblauwe ogen aan tot ik mijn blik neersla en naar de bespatte tegelvloer staar.

‘Morgan,’ zegt hij. ‘Ik verwachtte je al. Trek maar gauw een overall aan.’

Ms. Campbell draait zich om en vertrekt zonder nog iets te zeggen.

Ik heb zo’n gevoel dat Marty degene is die deze plek voor me heeft geregeld, en niet zij.

Elizabeth

Zoals altijd is de thee stipt op tijd gebracht. Die punctualiteit is een van de dingen die ik hier waardeer.

Ik denk dat de behoefte aan routine een overblijfsel is uit mijn jeugd in de vuurtoren. Jarenlang werd mijn leven afgemeten in uren en minuten, opgedeeld in diensten op en af, gemarkeerd door het tijdstip waarop het licht moest worden aangestoken, de klokken opgewonden, het brandstofpeil gecontroleerd.

Ik begin me hier thuis te voelen. Na zoveel jaar. Hoeveel jaar inmiddels? Een stuk of drie. De dagen vloeien in elkaar over, net als de seizoenen. Ik ben de tel kwijtgeraakt. Ik heb geboft dat ik hier terecht kon, op een plek waar ik iets van de onafhankelijkheid heb kunnen bewaren die zo belangrijk voor me is, maar waar ik toch de zorg krijg die ik nodig heb. Bovendien was het tijd om terug te komen, om te vertrekken uit de kleine villa aan de kust van Toscane die meer dan een halve eeuw ons toevluchtsoord was. We hadden een huis gekozen dat zo dicht bij het water lag dat we de zeemeeuwen en de aanspoe-

lende golven konden horen. Toch had ik het gevoel dat de Ligurische Zee niet hetzelfde wispelturige temperament had als Lake Superior, en het bleef slechts een plaatsvervangend thuis. We waren er zo gelukkig als je kon verwachten, een vreemd stel als wij, verstoep voor de nieuwsgierige ogen van de wereld. En we hebben ieder onze sporen nagelaten, een erfenis, in zekere zin. Natuurlijk is die van mij minder bekend; slechts een handjevol boeken, waarvan sommige nog te koop zijn in cadeauwinkels en kunstgalerieën verspreid over de wereld.

Ik zit in de stoel van pa, met de spreid die Emily en ik hebben gemaakt over mijn knieën. Het raam staat open, zodat het herfstbriesje door mijn kamer kan waaien.

Ik moet oppassen dat ik me niet brand aan de thee. Mijn vingers betasten het dienblad en glijden voorzichtig over de kleine theepot, de tuit, het handvat. Mijn andere hand vindt het kopje. Ik tel terwijl ik giet. Ik weet dat het kopje vol zit als ik bij vijf ben. Zoals altijd hebben ze me twee pakjes suiker gegeven, hoewel ik er maar eentje gebruik, en zelfs die nog niet helemaal. Het lepeltje ligt niet op zijn gebruikelijke plek, en ik betast het dienblad tot ik het vind, naast de melk. Als ik klaar ben, breng ik het kopje naar mijn lippen, blaas zachtjes – meer uit gewoonte dan uit noodzaak – en neem een slok. Met een zucht leun ik achterover in pa's stoel.

Ik droom vaak dat ik weer jong ben, mijn haar diepzwart, mijn ogen sterk. In mijn dromen dans ik. Ik ben terug op het eiland van mijn jeugd, op het zwarte vulkanische strand van Porphyry, waar het meer aan de oever likt en de wind de zegge laat wuiven. Ik buk om handenvol zonnige boterbloemen en oranje havikskruid te plukken en toe te voegen aan het boeket van margrietjes dat ik al in mijn hand heb. Emily is er ook, mooie stille Emily die altijd half in een droomwereld leeft. We pakken elkaars hand vast, twee delen van een geheel,

en lachen en dansen en tollen rond tot we op de warme grond vallen en ademloos naar de wolken staren die langs de zomerhemel schuiven.

De laatste tijd duikt er echter een wolf op in mijn dromen. Ik zie hem vanuit het bos naar ons loeren. Hij glipt tussen de stammen van de berken en de dennen door, sluipt langs de oever en kijkt met zijn koude gele ogen naar ons terwijl we dansen. Emily is niet bang voor de wolf. Ze staart naar hem tot hij aan de rand van het strand gaat liggen. Maar mij jaagt hij angst aan. Ik weet waarom hij er is. Het is nog niet zover. Maar elke dag voel ik dat hij dichterbij komt, en dat het steeds langer duurt voor hij rustig gaat liggen.

Mede hierom heb ik besloten dat het tijd werd om terug te keren naar de oevers van Lake Superior. Ondanks de pijn, ondanks de herinneringen die deze plek bij me oproept, benader ik hier het gevoel van thuis het dichtst, het gevoel van Porphyry Island en de vuurtoren. Zo zou Emily het hebben gewild.

Ik neem nog een slokje van mijn thee. Hij is al weer lauw. De middagzon stroomt door het raam naar binnen en verwarmt me beter dan het drankje. Ik houd het kopje voorzichtig in mijn schoot en wend mijn gezicht naar de zon, zodat ik me door de warmte kan laten omhullen.

Buiten hoor ik de stem van Marty. Ik weet dat hij het kloppende hart van dit tehuis is. En hij weet bijna net zoveel over kunst als ik. Voordat ik mijn zicht verloor, bracht hij me boeken vol afbeeldingen van schilderijen. Terwijl we onze thee dronken, sloeg hij de bladzijden om en dan bespraken of bekritiseerden we de schilderijen, afhankelijk van de kunstenaar. Hij luisterde aandachtig wanneer ik hem over mijn reizen vertelde en interessante weetjes met hem deelde die ik had opgedaan tijdens bezoeken aan kunstgalerieën en mijn jarenlange studie van de grote meesters. De vrouw op dat schilderij

was de minnares van de kunstenaar, vertelde ik hem terwijl we het werk van Renoir bekeken. Dit schilderij is tijdens de Holocaust van de joden gestolen en tientallen jaren later op een zolder in Italië teruggevonden. Het is gekocht door een Amerikaan die beweerde dat het vóór de oorlog aan zijn Nederlandse overgrootvader had toebehoord. Marty en ik hielden het meest van de impressionisten. Deze kunstenaar had drie mensen in dienst om zijn tuinen te onderhouden, grote uitgestrekte tuinen, Marty, vol met vijvers en paden en alle mogelijke soorten bloemen. Kijk eens naar de kleuren. Het was een van de mooiste plekken die we ooit hadden bezocht. We stonden op de brug, voelden aan de blauweregen. Maar er waren te veel mensen, daar, overal, en dus verdwenen we.

Ik had kunnen weten dat hij haar werk zou herkennen, de eenvoudige lijnen, de beweging en het kleurgebruik. Zijn ogen vroegen en de mijne gaven antwoord. Hij is de enige in dit tehuis met wie ik verhalen uit mijn verleden heb gedeeld. Hij zegt weinig, maar hij luistert. Dat is genoeg.

Marty had ook in de gaten dat mijn zicht begon te verslechteren. Hij zei niets. Hij liet niet merken dat hij mijn onhandige bewegingen zag, mijn aarzelende stappen. Hij bracht gewoon niet langer boeken mee, maar cassettebandjes. Chopin, Mozart, Beethoven. We dronken onze thee en luisterden naar de muziek, die de schilderijen tevoorschijn toverde die ik niet langer kon zien.

Ik denk dat hij het begrijpt. Ik denk dat hij weet hoeveel verdriet ik over Emily heb, als je het verdriet kunt noemen. Ik was Elizabeth en Emily, de tweeling, de dochters van de vuurtorenwachter. Het is moeilijk om iets anders te zijn. Het is moeilijk om gewoon Elizabeth te zijn.

Ik voel dat er een wolk voor de zon schuift, merk met het laatste restje van mijn zwakke zicht op dat het warme licht wordt getem-

perd. De jaloezieën ritselen in het frisse briesje, en ik huiver als het met koude vingers door de gaten in de spreï kruipt. Voor mij is de herfst een periode van betovering, een tijd waarin de wereld wordt geschilderd in de kleuren van de oude meesters. Zoveel mensen zien tegen het seizoen op, ondanks al zijn pracht en romantiek. Ze zien het als de deur naar een einde, naar een winter van dood. Maar in de herfst kom ik juist tot leven. De herfst is tegelijk het begin en het einde.

Met tegenzin draai ik mijn gezicht weg van de tanende zonnestraal en zet voorzichtig het halflege theekopje terug op het dienblad. Ik vouw de spreï op en hang hem over de leuning van de stoel. Het is tijd. Met geïoefende zorgvuldigheid sta ik op en loop door mijn kamer naar de deur. In de deuropening blijf ik even staan, met één hand op de deurpost, aarzelend. Het is een dagelijks ritueel, dat me, hoe kortstondig ook, het gevoel geeft dat ik helemaal gezond ben. Ik stap de gang in en loop naar de andere vleugel.

De wolf zal moeten wachten.